

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκδοτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν τις τὴν ὄψαν ὅρων ἐκπαιδείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἐπίστονον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικόν
Ἑβδομάς δρ. 16.—	Ἑβδομάς δρ. 25.—
Ἔξέμνησις > 8,50	Ἔξέμνησις > 13.—
Τριμῆνος > 4,50	Τριμῆνος > 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἑτησίᾳ, δολλάρια 4

ΕΚΔΑΡΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΟΥΤΗΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριαιδοῦ δρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβακείου

Περίοδος Β'.— Τόμος 28ος Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἀυγούστου 1921 Ἔτος 43ον.— Ἀριθ. 39

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

(ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Τὸ ἔκαμε πράγματι. Ἀλλὰ ἐπειδὴ χρεωζόνταν πλῆρες διατυπώσεις, πέρασαν μῆνες χωρὶς νὰ ἔλθῃ καμμιά ἀπάντησις ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν γιὰ τὴν τύχη τῶν δυὸ αἰχμαλώτων.

— Καὶ μὲ νομίζατε χαμένο, νεκρὸ; ρώτησε ὁ Γιάννης.

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ Μπέλ-Ρόζ. Καμμια φορὰ φοβόμαστε ὑπερβολικά!

— Ἐγὼ ὅμως πάντα εἶχα τὴν ἐλπίδα, φώναξε ἡ Λιζούλα. Τῶς ῥα πὼς θὰ ξαναγυρίσει!

Κατόπι ὁ Μπέλ-Ρόζ τοῦ διηγήθηκε τὸ τέλος τῆς Αἰγυπτιακῆς ἐκστρατείας, τὴν ἀπώλεια τοῦ χεριοῦ του καὶ τὴν ἐπιστροφή του στὴν πατρίδα.

— Ἀλλ' ἂν καὶ μ' ἓνα χέρι, εἶπε στὸ τέλος ὁ ἀρχιτυμπανιστῆς, σοῦ ἔφερα πίσω τὴν τιμητικὴ σάβη τῆς Μαγεντίας. Νά τη!

Κι' ἔδειξε τὸ ἔπλο, κρεμασμένο ἐπάνω ἀπὸ τὸ τζάκι.

Κατασχετικῶς ὁ Γιάννης ξεκρέμασε τὸ τρίπαϊτό του, τὸ φίλησε καὶ τὸ ζώσθηκε.

— Τώρα, ἐξακολούθησε ὁ Μπέλ-Ρόζ, νὰ ἔβαλαν στοὺς Ἀπομάχους μαζί μὲ τὴν Ἀραμῆ. Μποροῦσαν ὅμως νὰ μάψουν καὶ στὴν ὑπηρεσία. Εἶμαι 66 χρονῶν, ἔχω γερὰ κόδια καὶ καλὸ μάτι. Κάτι θὰ χρῆσιμεῖα ἀκόμη... Τελοσπάντων!.. Ἐἴ Ἀιζούλα πὼς σοῦ φάνηκε; Εἶδες πὼς μεγάλωσε, πὼς ὀμόρφησε;.. Καὶ ἔξερσις, σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἔμνεθε πολλά. Ὁ,τι φορεῖ, τὸ κάνει μόνη της. Ἄσε νὰ τὴν ἴδῃς τὴν Κυριακὴν, ντυμένη. Ὅλος ὁ κόσμος, στὸ δρόμο, γυρίζει καὶ τὴν βλέπει. Ἐμαθε καὶ χορὸν παίζει, ἂν ἀγαπᾷς, καὶ κλαβε σὶν ο... Ἄ, σὲ βεβαίῳ πὼς ἐκεῖνος; πὼς θὰ τὴν πάρῃ...

Κατακόκκινησαν παπαρούνα, ἡ Λιζούλα ἔκοψε τὸν γέρο φωνάζοντας:

— Μὰ πάψτε λοιπὸν, παππούϊ τὸν ἐξάλισατε μὲ τὴ φλυαρία σας!..

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ζάν Μπαγὺ πήρε τὸν Γιάννη ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ μιλῆσε γιὰ τὶς «ὑποθέσεις» του. Τὸ κατάστημα, πὼς τὸ εἶχε μεγαλώσει, ἦταν δικό του. Γιατί, ἔς αὐτὸν τὸ εἶχε ἀρῆσει ὁ Σανσονώ. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Γιάννης δὲν εἶχε κανένα σκοπὸ νὰ γίνῃ ἔμπορος, ἀλλὰ νὰ μείνῃ στρατιώτης, ἐδήλωσε πὼς τὸ ἄφινε καὶ αὐτὸς στὴν κυρία Κατερίνα καὶ στὸν πατέρα της.

— Ἡ καλύτερα, στὴ Λίζα πὼς θὰ γίνῃ γυναῖκα σου! εἶπε τότε ὀρθὰ-κορτὰ ὁ Ζάν-Μπαγὺ.

Ὁ Γιάννης, χωρὶς λέξις, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ μελλοντοῦ πεθεροῦ του. Καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἐγειναν ἐπίσημος οἱ ἀρραβῶνες του μὲ τὴν Ἀιζούλα.

Ἦστερ' ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα, ὁ Γιάννης, πὼς εἶχε κάνει μιὰ καινούργια στολὴ λαχίχ τῶν γρεναδιέρων, παρουσιάσθηκε στὸ Κεραμεικὸ.

Στὸ παλάτι αὐτὸ κατοικοῦσε τώρα ὁ Βοναπάρτης, πὼς εἶχε γίνῃ Πρώτος Ἰππότης. Ἦστερ' εἶχε συγκεντρώσει στὰ δυνατὰ του χεῖρα ὅλη τὴν ἐξουσία. Γιατί αὐτὸς πιά ἦταν ὁ ἀρχηγός, ὁ κυβερνήτης τῆς Γαλλίας, πὼς τὸν ἐλάτρευε. Ὅταν ἐβγαίνει στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιῶ, καθάλιμιδοντας ἓνα θαυμάσιο ἄλογο κι' ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἓνα ὄρατο Μαιμελῶδικο, πὼς τὸν εἶχε φέρει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, τὰ πλήθη τῶν

ἐζητωκραυγάζαν μ' ἀνθουσιασμό. Τὴν ἴδια λατρεία εἶχε κι' ἡ γυναῖκα του, ἡ Γιουσηφίνα Μπωαρναί, πὼς ἦταν ἀπλὴ, ἀγαθὴ κι' ἰσχυρὰ.

Ἡ Γαλλία τιμοῦσε κι' ἀγαποῦσε τὸν Βοναπάρτη ὄχι μόνον γιὰ τοὺς πολεμικοὺς του ἀθλοὺς, περὰ καὶ γιὰ τὴν ἀποικητικὴν του ἰκανότητά. Τὴν βρῆκε φτωχὴ, ἐξαντλημένη οἰκονομικῶς ἀπὸ ἐσωτερικοὺς καὶ ἐξωτερικοὺς πολέμους, καὶ σὲ λίγο τὴν ἔκαμε πάλι πλούσια καὶ εὐτυχεμένη. Πόσο εὐχαριστημένος θὰ ἦταν, ἂν ζοῦσε τώρα, ὁ μαλαρῆτης Σανσονώ! Ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐπλήρωνε πιά μὲ ἀπαλιόχαρταν χωρὶς ἄξια. Ἐπλήρωνε μὲ ἀσχημὰ καὶ μὲ χρυσάφι.

Φυσικά, ὑπῆρχαν κι' οἱ δυσχερεσθημένοι πὼς ἔκαναν διαρκῶς συνομωσίες καὶ, γιὰ νὰ ἐξοντώσουν τὸν Πρωτό Ἰππότην, ἐφθασαν ὡς τὸ ἐγκλημα. Ἔτσι, στὶς 24 τοῦ Δεκεμβριοῦ τοῦ 1800, τοποθέτησαν ἓς ἓνα δρόμο, ἀπὸ τοῦ θά περνοῦσε ὁ Βοναπάρτης, μιὰ μπόμπα καὶ εἶναι θαῦμα πὼς ἐγλύττωσε ὁ Ἡρωὸς ἀπὸ τὴν φοβερὴ ἐκείνη ἐκρήξι.

Γι' αὐτὸ ἡ ἐπιβλεψὴ ἦταν τώρα αὐστηρότατη καὶ ὁ Γιάννης Καρδινιὰν τὸ ἔξερε. Τοῦ τὸ εἶχαν πῆ οἱ δικιοὶ του. Δὲν ἐπίστατε ὅμως πὼς θὰ συγκαταβῆσε πολλὰς δυσκολίας ὡς νὰ φθάσῃ στὸν ἀρχιστρατήγον του. Κι' ἐπήγαγε σὸ δρόμον

— Πὼς πρέπει νὰ παρῶν... (Σελ. 306, στ' α') μὲ καμάρωτος, περῆ

φνος, χαϊδεύοντας στην τσέπη το, τη χρυσή ταμπάκαρα που του είχε χαρίσει ο Βοναπάρτης στο Σαίν-Ζαν-Ντάκρ.

"Όταν έφθασε στα προπάλια του παλατιού, ο Γιάννης σταμάτησε μπροστά στο σκαπό... Ένα κελώριε γρεναδιέρο της υπατικής Φρουράς.

- Συνάδελφε, τού ειπε, που πρέπει ναποταθώ για να παρουσιασθώ στον Πρώτο Υπάτο;

- Μεγάλο τουπέ έχεις, λοχία! αποκρίθηκε γελώντας ο σκοπός. Μά τι, νομίζεις πως μπαίνουν στο παλάτι του όπως στο σπίτι σου;

- "Όχι, μά...

- Δεν έχεις «μιά» εδώ... "Αν έχεις πρόσκληση ή άφραση, δείξε μου την και φωνάζω τον αξιωματικό. "Αν δεν έχεις, δεν γίνεται τίποτα.

- Τόσο δύσκολο είναι λοιπόν;...
- Τόσο!

"Αλλά τη στιγμή εκείνη παρουσιάσθηκε ένας δεκανέας της Φρουράς κι' ο Γιάννης έβγαλε τις φωνές:

- Καίχαλό!... "Εσύ 'σαι, Καίχαλό!...
- Μπα, ο Γιάννης!... Κι' από ποῦ ξεφύτρωσες εσύ;... Δεν ξμεινες λοιπόν στη Συρία;

- Καθώς βλέπεις, όχι!
Κι' αφού διηγήθηκαν ο ένας στον άλλον τις περιπέτειές τους, ο Γιάννης φανέρωσε στο δεκανέα της φρουράς το σκοπό του.

Αυτὸς σκέφθηκε λίγο κι' έπειτὰ τον ρώτησε:

- Γνωρίζεις τὸν Μυρά;

- Πῶς; Δεν έλαμα στην Γλη τῶν Δρομάδων;

- "Α, ναι. Λοιπόν τῶρα είναι στην αὐλή κι' επιθεωρεῖ τὰ λογία τοῦ Πρώτου Υπάτου. "Εγὼ θὰ σὰ μπάσω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς υπηρεσίας. Κι' εὐὸ πῶς κατὰφερέ τα ὅπως ξέρεις. Πρόσεξε μόνο νὰ μὴ πῆς πὼς εἰώ...

- Καλὰ, ἐνόησα σου.

"Υστερ' ἀπὸ πέντε λεῖτα, ο νειρός λοχίας βρισκόταν μπροστὰ στὸν ἀρχηγὸ τοῦ Υπάτου.

Στὴν ἀρχή, ο Μυρά τὸν δέχθηκε ἀσχημα, γιατί ἦταν συνήθως ἀπότομος. Το θάρρος διώκ τοῦ Γιάννη κατὰ βάθος τοῦ ἀρεσε. Καὶ στὸ τέλος τοῦ εἶπε:

- Καλὰ, πῶς. Κι' ἂν ο Πρώτος Υπάτος εἶναι εὐκαιρός κι' ευδιάθετος, τόσο τὸ καλύτερο γιὰ σένα.

"Ανέβηκαν στὸ πρῶτο πάτωμα καὶ μπῆκαν ἑς ἕνα γραφεῖο, ὅπου ἔγραφε ἕνας νέος με μαῦρα. "Ἦταν ὁ ἰδιαιτέρως γραμματικὸς τοῦ Βοναπάρτη.

- Κύριε Μενβάλ, τὸ εἶπε ὁ Μυρά, τὸ παλληκάρι αὐτὸ, ἀπὸ τὸν στρατὸ τῆς Αἰγύπτου, θέλει νὰ παρουσιασθῆ στὸν Πρώτο Υπάτο.

- Μάλιστα, κύριε, ἐπρόσθεσε ζωηρὰ ὁ φίλος μας πῆρε τοῦ πὼς εἶμαι ὁ Γι-

άννης Καρδινακ τοῦ πύργου Τζεζάρ, ἐκείνος ποῦ ἔγραφε τὸνομὰ του στὸν Πλούταρχο ποῦ ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης τοῦ ἔδωσε νὰ διαβάσῃ στὴν Ἄνα το λή. Θὰ μὰ θυμηθῆ... "Α σταθῆτε! ἔχω νὰ τοῦ δώσω κι' αὐτὸ.

- Τὶ εἶναι αὐτό; ρώτησε ὁ γραμματικὸς, βλέποντας τὸ Γιάννη νὰ βγάξῃ μιὰ χρυσή ταμπάκαρα. Ποῦ τὴ βρήκες;

- Δὲν τὴ βρήκα... ὁ στρατηγὸς μου τὴν ἔδωσε.

- Μὲ τὴν εἰκόνα ποῦ ἔχει ἀπάνω;

- Μάλιστα.

- Καὶ ξέρεις ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ κυρία;

- "Όχι... ἔξρω μόνο πὼς εἶναι πολὺ ὁμορφη.

- "Εχεις γούστο, παιδί μου. Εἶναι ἡ κυρία Βοναπάρτη ἡ ἴδια... Στάσου λοιπὸν νὰ ἰδοῦμε μιὰ στιγμῆ, γιατί εὐὸ ἔχεις καλὸ εἰσιτήριο.

"Ο Μενβάλ βγήκε καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε.

- "Ελα! εἶπε.

Κι' ἐμπῆσε τὸν Γιάννη, - πολὺ συγκινημένο αὐτὴ τὴ φορὰ, - στὸ ἰδιαιτέρως γραφεῖο τοῦ Βοναπάρτη, ἕνα μεγάλο δωμάτιο μὲ πράσινα παραπετάματα. "Ο Πρώτος Υπάτος οὐτε τὸν κατάλαβε. Σκυμμένος ἑς ἕνα τραπέζι, ἔγραφε βιαστικά.

Δέκα ὁλόκληρα λεπτὰ περιέμενε ὁ φίλος μας, ἄκίνητος, κοιτάζοντας τὸν Ἥρωα, ποῦ τὸν ἔδρισκε τῶρα λίγο πῶς ἀπ' ὀπί τὸν ἔφερε, στὴν Αἰγύπτο. Ἡ καρδιά του κτυποῦσε, τὰ πόδια του ἔτρεμαν. "Ὡς πότε θὰ βαστούσε αὐτὸ τὸ μαρτύριο;

"Αξάρνα, ὁ Βοναπάρτης ἀφῆσε τὸ γράψιμο καὶ, γυρίζοντας τὴν πολυθρονα του, εἶπε στὸ Γιάννη:

- "Ὡστε, γυνίκα μου, δὲν ἔμεινες ἐκεῖ - κάτω στὰ ἐρεπίκα τοῦ πύργου;

- "Όχι, στρατηγέ μου.

- Τὸ ξέρεις πὼς, ἂν δὲν μου ἔφερες τὴν ταμπάκαρα, θαμψέβαλλα ἂν εἶσαι σύ; Γιατὶ τόσο γλιώκας, παλληκάρι μου;

- Εἶναι ἀπὸ τὴ συγκίνηση ποῦ σὰς ξαναβλέτω...

- Πές μου λοιπὸν τὴν ἱστορία σου.

Μὲ λίγα λόγια, ὁ Γιάννης διηγήθηκε τὶς περιπέτειές του.

"Ο Βοναπάρτης εἶχε σηκωθῆ. Καὶ μὲ τὸ χέρι στὴ ράχη, τριγύριζε στὸ δωμάτιο, ἀκούγοντας καὶ κάπου - κάπου κοιτάζοντας τὸ νῆο λοχία μὲ τὰ φλογερὰ μαῦρα του μάτια.

Μετὰ τὴ διήγηση, στάθηκε μπροστὰ του καὶ μὲ γλυκειὰ φωνή τοῦ εἶπε:

- "Εκαμε καλά ποῦ ἤρθες... Μὰρῆσσαν οἱ ἄνθρωποι ποῦ ἔχουν τόλμη... Καὶ τῶρα, τί θέλεις ἀπὸ μένα;

Αὐτὴ τὴ φορὰ, ὁ Γιάννης δὲν κατόρθωσε νὰ προφέρῃ λέξη.

- Καλὰ, εἶπε χαμογελώντας ὁ Βοναπάρτης. "Εγὼ τὸ ξέρω τί θέλεις... Τὶς ἐπιωμίδες σου, ἔ;

- "Ὡ, στρατηγέ μου...
- "Εχω, βλέπεις, καλὴ μνήμη. Λοιπὸν θὰ τίς ἔχῃς.

- "Ὡ, εὐχαριστῶ...
- Θὰ σοῦ δώσω μάλιστα καὶ κάτι παραπάνω. Ἀπὸ σήμερα σὲ παίρνω στὴ Φρουρά μου. "Εχεις τὸ δικαίωμα, ἀφοῦ ἔλαβες μέρος σὲ τόσες ἐκστρατεῖες, καὶ σοῦ ἀξίζει.

Μιλίτὰ ὁ Γιάννης. Ποῦ νὰ βρῆ δύναμη νὰ μιλήσῃ! Μόνο τὰ μάτια του μιλοῦσαν...

- Πῆγαινε τῶρα, τοῦ εἶπε ὁ Βοναπάρτης. Εἶσαι ἐλεύθερος. "Εγὼ θὰ σοῦ σταῖλω τὸ χαρτί σου.

"Ο Γιάννης ὁμως δὲν ἔφευγε.

- "Ε, τί κάθισαι; ἔκαμε σχεδὸν ἀπότομα ὁ Βοναπάρτης, ποῦ ἀπὸ τὴ γλύκα περνοῦσε ἀμέσως στὴν τραχύτητα.

- "Εχω νὰ σὰς ζητήσω καὶ κάτι ἄλλο, στρατηγέ μου.

- Τὶ πάλι;

- Τὴν ἀδειά νὰ παντρευθῶ.

- Νὰ παντρευθῆς; ἀπὸ τόσο νέος;...
Μὲ ποιὰ;

Στὴν ἐρώτηση αὐτὴ, ὁ Γιάννης ξαναβρῆκε τὴ γλώσσῃ του. Καὶ διηγῆθηκε ὅλη του τὴν ἱστορία μὲ τὴν Λίτσα Μπαγύ.

- Καλὰ! ἔκαμε στὸ τέλος ὁ Βοναπάρτης. Ἀφοῦ βρήκες τέτοια νύφη, πᾶρ τὴν, παιδί μου. Καὶ ναποκηθήσετε πολλὰ παιδιά. Ἡ Γέλλιῃ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ στρατιώτες.

- "Ὡ, στρατηγέ! φώναξε ὁ Γιάννης. Κιτὶ δεκαπέντε ναποκτησοῦμε, ὅλα θὰ τὰ κάμουμε στρατιώτες!

"Ο Βοναπάρτης χαμογέλασε κι' ὁ Γιάννης ἐπιτέλους ἔφυγε.

"Επρεπε τῶρα στὸ ράφτη, νὰ παραγγείλῃ στολὴ ἀνθυπολοχαγῶ.

Στις 15 τοῦ Μάρτη τοῦ 1803, στὴν παλιὰ ἐκκλησιὰ τοῦ Ἀγίου Σεβερίνου, ἔγινε ὁ γάμος τοῦ ἀνθυπολοχαγῶ Γιάννη Καρδινακ μὲ τὴν Λίτσα Μπαγύ.

Τὶ ὥρατος ποῦ ἦταν ὁ γαμπρός μὲ τὸ φράκο του, μὲ τὸ κοντὸ του πανταλόνι καὶ μὲ τὶς ἀσπρες μεταξωτὲς κάλτσες! "Ὅσο γιὰ τὴ νύφη, περιττὸ νὰ ποῦμε πὼς ποτὲ δὲν ξαναφάνηκε ὠραιότερη σ' ἐκείνη τὴν ἐνορία.

Πολλοὶ ἀξιωματικοὶ τῆς Υπάτικῆς Φρουράς παρευρίθησαν στὴν τελετὴ, γιατί ὁ Γιάννης εἶχε ἀναλάβει πρὸ πολλοῦ τὴν υπηρεσία του.

"Ο ταγματάρχης τῆς Φρουράς Μέρλ ἦταν ὁ πρῶτος κουμπάρος κι' ὁ Μπέλ - Ρὸς ὁ δευτέρος.

Παρευρέθησαν ἀκόμα ὁ Λαράμὲ μὲ τὸ ξύλινο πόδι, ὁ Γκορμπαλε μὲ ὠραία γαλάτσια φορεσιὰ κι' ὁ Καίχαλό μὲ τὸν πελώριο μαλλωτὸ σκούφο του.

"Ὅσοι οἱ φίλοι τελοσπάντων παρευρέθησαν κι' ὅλη ἡ γειτονιὰ ἔλαβε μέρος, κλαμώνοντας τὸ ταιριαστὸ ζευγαράκι.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ Λιζούλα, ποῦ ἔγινε κυρία Καρδινακ, ἔπαυσε νὰ κατοικῆ

στὴν Ὀδὸν Ὀσέτι. "Επειδὴ τὸ τάγμα τοῦ ἀνδρὸς τῆς ἐμεγὲ φρουρὰ τοῦ Κουρμπόα, στὰν ὥρατος στρατιῶνα ποῦ ὑπάρχει ἄς σήμερα, εἶχαν κοιτάσει ἕνα σπιτάκι στὸ ἐξέ-λφους τοῦ Σηκουάνα, ποῦ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ἦταν γεμάτο σπιτία ὀκωστῶρα. "Εκεὶ ὁ Γιάννης περνοῦσε εὐτυχημένος ὄσες ὥρες τοῦ ἀφῆν' ἐλεύθερος ἡ ὑπηρεσία του.

Καὶ εἶχε πολλὴ ὑπηρεσία κι' ἄς ἦταν τῶρα εἰρήνη. Γιατὶ ὁ μέλλων κατακτητῆς τῆς Εὐρώπης εἰστέμας ἄλενα τὸ στρατὸ του κι' ἡ Φρουρὰ του ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ ὑπεδέρημα.

Τὴν ἐπιθεωροῦσε συχνὰ, πολλὰς φορὲς πῆγαινε στὸ στρατιῶνα τῆ νύκτα, ξερνικά κι' ἀλλοίμονο ἑς ἐκεῖνον ποῦ δὲν θὰ τὸν ἔδρισκε στὴ θέσι του! Ἀπειαντίας συγχαίρταν μὲ τὰ θερμότερα λόγια ὅποιον ἔβλεπε νὰ κἀνή τὸ χρέος του. "Εἶσαι ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιώτες εἶχαν τὸν μεγαλύτερο κῆλο. Κι' ἐλάτρευαν τὸν ἀρχιστρατήγῃ ποῦ ἐφρόντιζε γιὰ ὅλα, ποῦ ἦταν αὐστηρὸς μὰ καὶ ποῦ τοὺς ἀγαπῶσε ὡς πατέρας...

Καθένας θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου. Καθένας, σ' ἕνα νεῦμα του, θὰ σκοτωνόταν.

Τὸν Ἀπρίλι τοῦ 1803 φῆμες περὶ πολέμου ἄρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν στὸ Παρίσι.

Ἡ Ἀγγλία, ἔλεγαν, δυστροποῦσε νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς βροὺς τῆς συνθήκῃς τῆς Ἀμιένης. Δὲν ἤθελε προπάντων νὰφήσῃ τὴ Μάλτα, ἂν καὶ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ τὸ κάμῃ. Γι' αὐτὸ τὸ κῆτημα, ὁ Βοναπάρτης εἶχε ἀπευθύνει στὸν πρεσβυτετῆς Ἀγγίλιας λόγια ζωηρὰ, σχεδὸν ἀπότομα.

- Θὰ τὰ χαλάσομε! ἔλεγαν. Κι' οἱ στρατιωτικοὶ δὲν ἔκρυβαν τὴν χαρὰ τους.

- Παιδιά, εἶπε μιὰ μέρα ὁ ταγματάρχης Μέρλ στοὺς ἀξιωματικούς του, γρήγορα μοῦ φαίνεται θάγουμε πόλεμο.

- Μακάρι! ἐφώναξε ὁ λοχαγὸς Μπερτέιγ. Βαρθεθάκαμε πῆκα στὸ Κουρμπόα. Οἱ γρεναδιέροι μας θέλουν νὰ ξεσκουριάσουν τὶς μπαγιόντες τους.

Στις 17 τοῦ Μᾶη, ἐνθὸς ὁ Γιάννης κι' ἡ Λίτσα ἐγευματίσαν στὸ σπιτάκι τους, ἔφθασε ἕν' ἀμάξι μὲ τὸν Μπαγύ καὶ τὴν Κατερίνα.

- Πόλεμος! φώναξε μπαίνοντας ὁ πρῶτος.

- Ἀλήθεια, πατέρα;

- Ναι, ναι! Διαμαρτυρήθηκε ἡ συνθήκη τῆς Ἀμιένης. Ξαναρχίζομε!

"Ο Γιάννης ἔσκυψε καὶ φίλησε τὴ γυναικα του.

- Σὲ λυπεῖ, αὐτὸ. Λιζούλα; τὴ ρώτησε.

- Ναι, γιατί θὰ μοῦ φύγῃς... τοῦ ἀποκρίθηκε.

- Φυσικά. Μ' αὐτὴ, Λίτσα μου, εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ στρατιώτη... Θὰ γυρίσω ὁμως μ' ἕνα βαθμὸ παραπάνω καὶ μὲ περισσότερη δόξα. Δὲν τὸ συλλογιζέσαι αὐτό;

"Επεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ [Κατὰ τὸ Γαλλικὸ τοῦ λοχαγῶ Dantir]

ΚΥΚΛΑΜΕΣ
Δίκατο Τάγμα
"Ανθράκοισι τῶς μὲν ἐκ θεῶν τῶσ ἁνθρώκισι ἔσσι ἀναγκαῖον φῶσεν.
(Φιλοκῆτης 1816 - ΣΟΦΟΚΛΗΣ)

Σ' ἐκί ὁ Θεὸς ἔχει προστάξει, Τυφλή μὰς πρέπει ὑποταγή. Κι' οὔτε μὲ λόγο, οὔτε μὲ πράξη

"Εναντία - στή δοσμένη ἂς κάμε Ἄπ' τὸν Υπέρτερο κλητή. Μόνο μὲ φρόνηση ἂς κοιτᾶμε

Τῶν ἐργῶν τῶν καλῶν τὰ κρῖνα Τὰ γλυκοκόρσινα νάνθουν Μέσ' στὴν ψυχὴ μας. Μόνο ἐκείνα

Πλιότερο ἂν ὄλα ἐδῶ ἀξίζον Κεὶ δὲ βολαὶ νὰ μαραθοῦν, Μὰ ὄλ' ὁμοφαινοῦνε κι' ἀνορίζον.
ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΚΟΥΤΙ

Σ' ἕνα παλιὸ σεντουκάκι, ὅπου ὁ Γιῶργος φίλαγε τὰ πράγματά του προτοῦ ἀκόμα φύγει γιὰ τὴν Ἀθήνα, βρήκαν ἕνα παλιὸ κουτί ἀπὸ γατρικὸ. Τῶθαλᾶν καὶ τὸ πέταξαν σὲ μιὰ γωνιὰ στὴν αὐλή, ἀπ' ὅπου τὸ περιμάζεψε ὁ μικρὸς ἀδερφός καὶ τὸ κατέταξε σὲ τὶς δικές του ἰδιοκτησίας.

"Όταν, τὸ καλοκαίρι, ὁ Γιῶργος εἶχε γυρίσει, εἶδε ξαφνικά μιὰ μέρα τὸ κουτί στὰ χέρια τοῦ μικροῦ ἀδερφου. Τού τὸ πῆρε, τ' ἀνοῖξε, ἐνθὸς ὁ μικρὸς διεμαρτύρετο μὲ δάκρυα, καὶ βρῆκε μέσα μιὰ κάλπιχη δεκάρα, δύο γαλάτσια χάντρες κι' ἕνα μικρὸ μολύβι, τοὺς θναυρούς ποῦ φίλαγε ἐκεῖ μέσα ὁ μικρός. Καὶ τότε θυμῆθηκε ὅλη τὴ θλιβερὴ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ κουτιου.

Πᾶνε πέντε καὶ πλέον χρόνια. "Ο Γιῶργος ἦταν ἀκόμα παιδί. "Ο πατέρας ἦταν ἀπὸ ἡμέρας ἀρρωστος βαρεὶα κι' ὄλο τὸ σπῆτι ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἦταν γεμάτο ἀπ' τὴν ἀννησία καὶ φροντίδα τῆς ἀρρώστιας.

Μιὰ νύκτα, ἡ μητέρα ξύπνισε τὸ Γιῶργο ξαφνικά, τὸν βοήθησε βιαστικά νὰ ντυθῆ, τοῦδωσε μιὰ σημείωση καὶ λεπτὰ καὶ τὸν ἔστειλε στὸ φαρμακείο. Τού φέρσαν τὸ καλτὸ καὶ τὸν τῶλιξαν καλὰ - καλὰ μὲ τὸ μάλινο σὰλι τῆς γιανίτσῃ γιὰ νὰ τὸν προφυλάξουν ἀπὸ τὴν ψύχρα τῆς χειμωνιάτικῆς νύκτας. Ἡ μητέρα κόπως διατακτικὴ τὸν ξέβγαλε ὡς στὴν πόρτα καὶ σὲ λίγο ὁ Γιῶργος χάρθηκε τρέχοντας μέσα στὸ σκοτάδι.

Πρῶτη φορὰ τοῦ συνέβαινε νὰ βγῆ μόνος του ἔξω τὴ νύκτα, καὶ κάθῃ ἡσυχίως ποῦ βρισκόταν στὸ δρόμο τὸν ἐτρόμαζε, οἱ ἀκακίες τοῦ δρόμου νόμιζε πὼς τὸν κυνηγοῦσαν καὶ ἀνατριχῆζε καθὼς ἀκουγε τὰ βήματά του ν' ἀντηχοῦνε μέσα στὴν κοιμισμένη νύκτα.

Τὸ φαρμακείο ἦταν κλειστὸ, μὰ ἀπ' τὸ παραθύρο του ἔπεφε ζωηρὸ κίτρινο φῶς στὸ σκοτεινὸ δρόμο. Χτύπησε τὴν πόρτα. "Ο κρῶτος ἀντήχησε μὲς στὴ σιγή κι' ὁ Γιῶργος δοκίμασε ἕνα φόβο κάλι. Τού ἀνοῖξε ἕνας μισοκοιμισμένος ἀνθρώπος. "Ο

Γιῶργος τοῦδωσε τὴ σημείωσή κι' αὐτὸς στεκόταν πολλὴν ὥρα κάτω ἀπ' τὴ λάμπα τοῦ οἰνοπνεύματος καὶ τὴν διάβαζε μὲ τὰ νυσταγμένα μάτια του πολλές φορὲς, καὶ εἴναι κοίταζε σὰ νάταν κανένα αἰνιγμα καὶ νὰθελε νὰ τὸ λύσῃ. Τέλος κατέλαβε τὶ ἔλεγε καὶ τοῦδωσε ἕνα κουτί. "Ο Γιῶργος βγῆκε πάλι τρεχάτος στὸ σκοτάδι.

"Εφθασε στὸ σπῆτι λαχανιασμένος ἀπ' τὸ φόβο του κι' ἀπ' τὸ τρέξιμο. Ἡ μητέρα τὸν περίμενε στὴν πόρτα.

Πολὸ φῶς στὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα του. Εἶχαν φέρε το γιαιρό, ὁ Γιῶργος μῆτρε καὶ ἔδωσε τὸ κουτί, ποῦ εἶχε μέσα ἀνέσεις. "Ο γιατρός τίς πῆρε, τίς ἀνοῖξε βιαστικός. Ὑστερα πλησίασε στὸ κρεβάτι, ὅπου ὁ πατέρας ἦταν ξαπλωμένος μὲ τὰ μάτια κλειστὰ κι' ἡ ἀναπνοὴ του ἀκούγονταν γρήγορη καὶ δυνατὴ.

Ἡ μητέρα πῆρε τὸ Γιῶργο καὶ τὸν ἔβαλε νὰ κοιμηθῆ. Τὸν ἐσκέπασε καλὰ καὶ μὲ πολλὴ φροντίδα.

Ἀπὸ κείνη τὴ νύκτα, ὁ πατέρας χειροτέρεψε πολὺ. "Ο Γιῶργος ἀκουσε τὸν γαιτρό νὰ μιλήξῃ στὴ μητέρα γιὰ «ἄμεσο κίνδυνος». Ἀρχισαν νὰ φοβοῦνται καὶ νὰ αισθάνωνται πὼς τὸ μεγάλο κακὸ ἐπλησίαζε. Δὲν τολμοῦσαν νὰ τὸ ποῦν. Μὰ τὸ σπῆτι εἶχε γίνε σκυθρωπὸ κι' ἦταν φαγερό πὼς ὁ θάνατος τοῦ τριγύριζε ἀπ' ἔξω, ὡς κλέφτης ποῦ ἤθελε νὰ ἰδῆ ἀπὸ ποῦ θῆμπαινῃ. Κι' ἕνα πρωί, τὰ ἐξημεράματα, ἐνθὸς ὄλοι ἀγρυπνοῦσαν μὲ τὴ νυσταγμένη λάμπα, ὁ πατέρας ξεψύχησε.

Φώναξαν τὸ Γιῶργο, σὰ μεγαλύτερὰ του παιδί, νὰ τοῦ κλεισῆ τὰ μάτια. Καὶ θυμάται πὼς τὰ δάχτυλά του ἐψύσαν κάτι ψυχρὸ σχεδόν. - τὰ κλεισμένα βέφαρα τοῦ πατέρα - τοῦ φάνηκε πὼς τὸ δωμάτιο γύριζε μπρῶς στὰ μάτια τοῦ, ζαλιώθηκε καὶ λιποθύμησε. "Ο γιατρός εἶχε πεῖ πὼς δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσουν τὸ παιδί νὰ δοκιμασῆ μιὰ τέτοια συγκίνηση.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ πατέρας εἶχε φύγει πῶς ἀπ' τὸ σπῆτι... Ἡ κάμαρά του ἦταν ἀδειά. Εἶχαν βγάλει ὄλα τὰ ἐπιπλά, εἶχαν λῦσει τὸ κρεβάτι τῆς ἀρρώστιας του κι' εἶχαν ἀκκουμπήσει τὰ ὄσδρα στὸν τοίχο.

Σὲ μιὰ γωνιὰ ἕνα μικρὸ κομοδίνο. Δὲ- τρία μπουκαλάκια πάνω σ' αὐτό, ἕνα ποτήρι, ἕνας φάκελλος μὲ σκανάκια καὶ τὸ κουτί μὲ τίς ἐνέσεις ποῦ εἶχε φέρε ὁ Γιῶργος κείνη τὴ νύκτα.

Στὴ μέση τοῦ ἐρημου δωματίου, στὴ θέσι ποῦταν πρῶτα τὸ κρεβάτι, ἦταν ἕνα πῆλινο δοχείο γεμάτο ἕμμο. Μέσα στὸν ἕμμο ἦταν σημεινὴ δροθία μιὰ μεγάλη λαμπάδα ἀναμμένη. Ἦταν ὁ τελευταῖος ἀποχαιρετισμός πρὸς τὴν ψυχή, ποῦ ἀκόμη πλανιόταν ἐκεῖ μέσα.

Ἐκεῖ εἶχε μῆν ὁ Γιῶργος μὲ δειλία καὶ πατιώντας στὰ νύχια. Τούχαν βγάλει τὸ ναυτικὸ του γαικᾶ καὶ τούχαν βάλει μαύρον. Στὸ μαῖνι, τούχαν περάσει κένθος. Πῆγε στὸ κομοδίνο, πῆρε στὰ χέρια του

το κουτί και τ' άνοιξε: Δεν έλειπαν παρά δυό ενέσεις. Αλοιμόνοι οι άλλες ήταν πιά περιττές. Ο Πύργος το πήρε και τόκρυψε στο σεντούκι που είχε τα πράγματά του, για ένθυσση.

Μα ο μικρός άδερφός, που έκείνον τον καιρό ήταν ακόμη μωρό, άνιδος απ' την Ιστορία του κουτιού, άδειασε στην αυλή το περιεχόμενο του και φύλαξε μέσα τους θησαυρούς του: μια κάλπικη δεκάρα, δυό γαλάζιες χάντρες κι' ένα μικρό μολυβάκι...

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

«Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΜΑΝ»
(Ίδε προηγούμενο φύλλον, σελ. 300.)

Διά να έννοιηθεί εύκόλως η λύσις του προβλήματος, πρέπει να κατασκευασθούν από χαρτόνι 5 έως 6 δίσκοι με βαθμιδών ελαττωμένην διάμετρον. Την ορειχαλκήν πλάκα δυνάμεθα νάντικαταστήσωμεν με έν οιονδήποτε έπιπέδον (τό κρασιέσι μας πικ.) και τας τρείς βελόνας με 2 διαφορά σημαία επί του ληθθέντος έπιπέδου.

Τώρα άς ορίσωμεν τας τρείς βελόνας Α, Β, Γ, και άς υποθέσωμεν ότι εις την Α βελόνην είναι περασμένοι έλοι οι δίσκοι. Άς λήθωμεν κατά πρώτον ένα δίσκον. Είνε φανερόν ότι η μεταφορά τούτου εις την Γ στήλην γίνεται διά μιάς και μόνης κινήσεως και λέγομεν:

Εάν οι δίσκοι ήσαν 1, η μεταφορά θα έγίνετο εις 1 δευτερόλεπτον, η άλλως σημειούμενον: Δευτερόλεπτα 2¹-1
Εάν οι δίσκοι ήσαν 2: Ο μικρότερος των δίσκων πρέπει να μεταφερθή πρώτα εις την Β βελόνην (έχομεν 1 κίνησην), κατόπιν ο μεγαλύτερος των 2 δίσκων μεταφέρεται εις την Γ βελόνην (έ-ομεν έως εδώ 2 κινήσεις) και κατόπιν ο μεταφερθείς εις την Β βελόνην δίσκος μεταφέρεται εις την Γ (3 κινήσεις). Και λοιποιστόπως με τας τρείς αυτας κινήσεις ο εκ 2 δίσκων σχηματιζόμενος πύργος μεταφερόθη εις την Γ βελόνην. Χρονικόν διαστήμα μεταφοράς β δειτέρολεπτα 2²-1.

Εάν οι δίσκοι ήσαν τρείς: (Θά έχομεν τόν α δίσκον μικρότατον πινίων, τόν β δίσκον μέγιον).

Μεταφέρουμεν τόν α δίσκον εις την Γ βελόν. (1 κίνησης), κατόπιν τόν β δίσκον εις την Β βελόν. (2 κινήσεις), τόν α πάλιν εις την Β (3 κινήσεις), τόν γ εις την έκνεωθεσαν Γ βελόν. (4 κινήσεις), τόν α εις την Α βελόν. (5 κινήσεις), τόν β εις την Γ βελόν. (6 κινήσεις), και τέλος τόν δίσκον α εις την Γ βελόνην (7 κινήσεις). Έκ τούτου βλέπομεν ότι, εάν ήσαν τρείς οι δίσκοι, διά τήν εις την Γ βελόν. μεταφοράν των άκμονομεν 7 κινήσεις άπαιτούσας χρονικόν διάστημα 7 δευτερολεπτών, η άλλως σημειούμενον: δευτερόλεπτα 2³-1.

Και ούτω καθέξής:
Εάν οι δίσκοι ήσαν τέσσαρες, θά άπαιτούδη διά τήν μεταφοράν δευτερόλεπτα 2⁴-1.

Εάν ήσαν 5, δευτερόλεπτα 2⁵-1.
Και εάν ήσαν 64, θά άπαιτούντο δευτερόλεπτα: 2⁶⁴-1. (Δυό εις τήν έξηκοστήν τάξητίν δύναμιν πλην έν.)
Τό υπό τής δυνάμεως ταύτης άγχιπροσπεύδόμενον ποσόν δευτερολεπτών είναι άριθμός με 20 ψηφίω, δ άκόλουθος.
18,446,744,073,709,551,616 δευτερόλεπτα.

Διαφορύντες τόν άριθμόν αυτόν διά του άριθμού του έκφραζόντος πόσα δευτερολεπτα έχει έν έτος, δηλαδή διά του 31,536,000, εύρίσκόμεν ότι διά τήν μεταφοράν των 64 δίσκων εκ τής Α βελόνης εις τήν Γ, άπαιτούνται κατά προσέγγισιν: 585,000,000,000 έτη!

ΜΙΧΑΗΛ Α. ΜΩΡΑΓΓΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΦΟΒΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΝΟΤΡΙΖΟ ένα κορίτσι που φοβόταν. Άλεξάνδρα τή λένε. Ο νουνός του, βλέπτε, δεν είχε διαγνώσει αυτό το έλάττωμα, που θάκανε άργότερα τόν άρειμιάνιο όνομα τής βαπτιστικιάς του ειρωνικά. «Μα τι Άλεξάνδρα!» τής λένε, όταν τή βλέπουν να τρέμη από τόν φόβο τής ή να κινήσιν τρελή. Γιατί συχνά άναστατώνει τόν σπίτι με τίς έντρομες κραυγές τής και τίς τρέχαλες τής. Φτάνει να μη από τόν παράθυρο, στην κάμαρα που κάθεται ήσυχα και διαβάζει, μια σφήκα, ένα ζουζούνι, μια κατσαρίδα, ένας κεντυλοδύστης, ακόμη κι' ένα πούπουλο ή μια μολλόστρα. Θά τή πεταξή όλα, θά βάλη τίς φωνές και θά τρέξη να κρυφθή, να σωθής... Κάποτε, πανικόβλητη, ροδολά και τίς σκάλες, ή πετιέται στην ταράτσα, ή φτάνει ως κάτω στην είσοδο, έτοιμη να βγής και στο δρόμο... Οι δική της τρομάζουν. «Αν και τήν ξέρουν, νομίζουν κάθε φορά πως και έπαθε. Και γελοούν ή θυμώνουν όταν μαθίζουν τήν αίτία τού πανικού. Άλλά δεν ήσυχάζουν: Η Άλεξάνδρα δεν γυρίζει στην κάμαρά τής, αν δεν διωχθή ή σκοτωθή τόν άθωό έντομο που τήν τρελλαίνει. Και κάποτε δεν είναι τόσο εύκολο...

Προχθές έσα-έσα παρευρέθηκα σε μια τέτοια σκηνή. Στήν κάμαρα τής Άλεξάνδρας, τόν δειλιών, ένω ντυόταν για έξω, μπήκε μια φτερωτή κατσαρίδα. Τίγρις να έμπαινε, θηρίο, δεν θάκανε έτσι! Θέ μου, τί φωνές ήταν εκείνες, τί κακό! Τρέξαμε όλοι και τήν άπαντήσαμε στο διάδρομο, όπου είχε πεταχθή μισοτυμένη, με τόν ένα γοβάκι φορεμένο, με τάλλο στο χέρι, γλωμή, αλαλιασμένη, με γουρλωμένα μάτια.
— Τι είναι πάλι;
— Κα...κα... κατσαρίτιτιττα!...
— Όχι!...
Μπήκαμε στην κάμαρά τής, — εκείνη άπέξω, — κι' είδαμε πραγματικώς μια τύση— δά κατσαριδούλα, που προσπαθούσε, τότε πετώντας και τότε περπατώντας στον τοίχο, να φθάση στο ταβάνι. Κι' άρχισαμε τόν κυνήγι. Άλλος όπλασθηκε με μια παντούφλα, άλλος μ' ένα μπαστούνι, άλλος με μια έφημερίδα. Άλλά σε καθ' έπιθεση, τόν «θηρίο» ανέβαινε ψηλότερα στον τοίχο, ή

πετούσε στον άπέναντι, ή έπέφτε και κρούσταν κάτω από τή έπιπλα. Τόν κυνήγι έξακολουθούσε. Κι' άπέξω, η Άλεξάνδρα που είχε κλείσει και τήν πόρτα, να μάζε φωνάζη:

— Εφυγε... τή σκοτώσατε... Άκόμο... Έλάτε λοιπόν και θέλω να ντυθώ!... Έπιτέλους εκείνος που κρατούσε τήν έφημερίδα, κατάφερε μια στιγμή να κουνουλώσει μ' αυτή τήν δυστυχισμένη κατσαριδούλα και να τήν λυώσει γενναία.
— Έλα! φώναξαμε τής Άλεξάνδρας θριαμβευτικά. Πάει, έγλύτωσε! Ο έχθρός έξοντόθηκε.
— Άλλά που να τόν πιστώση ή φοβητάραι!...
— Με γελάτε!... κάπου θά χύθηκε... στο κρεβάτι μου ίσως... Δέ μπαίνω!... δέ μπαίνω!...
Και δεν μπήκε παρά αφού είδε, ώς τι φρήνη! κι' από πόσα μακριά τόν πτώμα τού έχθρου, κολλημένο με τόν αίμα του στην έφημερίδα. Τής έδώσαμε τότε να τή νερό με κονιάκι... γιά να συνέλθη κι' ή σκηνή που βάσταζε δλόκληρο τέταρτο, πήρε τέλος.
Μπορείτε τώρα να φαντασθήτε τι γίνεται στο δυστυχισμένο εκείνο σπίτι όταν κάποτε παρουσιάζεται κι' έχθρός σοβαρότερος: κανένας σκωπιάς, κανένα σαλάγγι, κανένα φειδάκι— γιατί όχι;— ή κανέναν ποντίκαρο! Μού διηγήθηκαν, ότι πολλές φορές, δλόκληρη νύχτα, ή φοβητάραι ούτε κοιμήθησε ούτε άφησε κανένα να ήσυχάση. Έπρεπε πρώτα να πιστώση ο ποντικός στην φάκα, που δεν κατορθωνόταν παρά τή χαράματα...

Άλλοτε πάλι, ή Άλεξάνδρα έμεινε άγριυνη κι' άνήσυχη επειδή είχε άκούσει και μια Ιστορία για φαντάσματα, ή είχε διαβάσει ένα τρομακτικό διήγημα τού Πιόε, ή είχε μάθει πως πεθανε κάποιος στή γειτονιά. Γιατί όλα τή φοβούνται. Φυσικά και υπερφυσικά, πραγματικά και άνυπαρκτα. Φαντάσματα και «θηρία». Όνειρα κι' αυτοκένητα, άστραπόβροντα και πυροβολισμούς. Στο σπίτι και στο δρόμο. Στήν πόλη και στην έξοχή. Παντού και όλα!
Μια μέρα, θυμάμαι, συνόδευσα τήν οικογένεια σε μια μικρή ένδρομή. Α, τί γλέντι, μα και τί ένόχληση στο τέλος, μ' αυτό τόν φοβητάρικο κορίτσι! Στο δρόμο, φοβόταν τή σκυλιά, τάλογα, τούς μεθυσμένους, τούς κουτσαβάκηδες, τούς στρατιώτες, τόν τράκι, ταυτοκίνητα. Δεν τή άκουγες να λέη παρά μια φράση: «Άχ, πως φοβήθηκα!... Όταν πηγαίναμε πεζή, φοβόταν μ' ή τήν πλακόστρα κανέν' αυτοκίνητο. Όταν πάλι μπαίναμε σε αυτοκίνητο, φοβόταν μ' ήν άναποδογυρισθή! Δεν μπορούσαμε να μιλήσωμε, να πούμε τίποτα, ούτε γιά θάνατο, ούτε γιά κακό όνειρο, ούτε γιά άρρώστια, ούτε γιά προαίβημα, μη φοβήθη ή Άλεξάνδρα και δεν μπορέση να κοιμηθή τή νύχτα. Κι' όταν νυκτωθήναμε στην έξοχή, ή φοβητάραι φοβόταν κυριολεκτικά και τή σκιά τής, δεν έδλεπε παν-

τού παρά φαντάσματα, ή κακούργους! Τή ώρα ζωη που κάνει, μα τήν άλλη, αυτό τόν κορίτσι! Τή ώρα ζωη που κάνουν μαζί του κι' ό άλλοι! Για φύλλο ή κατσαρίδα πέδημα, να κατατούνονται δέκα φορές τήν ημέρα κι' άλλες τόσες τή νύχτα! Κι' αυτά δεν είναι τίποτα, μπροστά σ' ένα άλλο φόβο που έχει ή Άλεξάνδρα: Περσιότερο ίσως κι' από τή «θηρία», φοβόταν τόν γιατρό, τή εργαλεία του και τήν «γιατρική του. Φρίττει και στην ιδέα τού έλάχτου σωματικού πόνου και πρέπει να χασλάση ο κόσμος, να τής κάμουν μια βεντούζα, να τής στήσουν ένα σπυράκι, να τής βάλουν ένα συναίσμα. Α, ή άρρώστια τής Άλεξάνδρας είναι αληθινή τυραννία, και γιά τόν γιατρό, και γιά τούς δικούς τής, και γιά τή γειτονιά.

Κι' όμως η Άλεξάνδρα είναι σήμερα δεκαεπτά χρονών. Έχει βγάλει τόν Γυμνάσιο, ξέρει δυό-τρείς γλώσσες, έχει διαβάσει δλόκληρη βιβλιοθήκη, παίζει βιολί, ζωγραφίζει θαυμάσια και διακρίνεται στον κόσμο γιά τίς γνώσεις τής, τούς καλούς τής τρόπους και τήν έξυπνη όμιλία τής. Αυτό μ' άδειχνει, πούσο δυσκολοκίνητο είναι κάποτε τόν έλάττωμα τού φόβου, αφού άφησε να κυριευθή απ' αυτό κι' ένα τέτοιο κορίτσι. Άλλά γιά αυτό άκριβώς πρέπει κανείς να τόν πολεμά μ' όλη του τή θέληση, μ' όλη και τόν καλύτερο άνθρωπο γελοίο, ό-χληρό, άνυπόφορο.
Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τού JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ΄ (Συνέχεια)

Τίς λίγες εκείνες ώρες που ο Τζάκ είχε μείνει στα χέρια των άγρίων, εκεί στον όρμό των Έλεφαντών, είχε παρατηρήσει πως οι πύργες των άγρίων ήταν περσιότερο δεκαπέντε και πως καθεμιά χωρούσε έπιτά ως έκτώ ανθρώπους. Τώρα έδλεπαν δωδεκά. Ήταν σχεδόν όλος ο στολισκος. Κι' είχε επιβιβασθή σ' αυτόν όλη ή συμμορία. Όστ' ένας άγριος δεν άθαινε πιά στο Φελσεγκάιμ.
— Μήπως ξεκουμπίζονται έπιτέλους; φώναζε ο Τζάκ.
— Δεν τόν πιστεύω, άποκρίθηκε ο Έρνεστος. Μού φαίνεται μάλλον πως θέλουν να έπισκεφθούν τόν νησάκι τού Καρχαρία.
— Τι ώρα αρχίζει ή καλήρροια; ρώτησε ο πλοίαρχος Γκούλδ.
— Στή μιάμισυ, άποκρίθηκε ο κ. Ουόλτων.

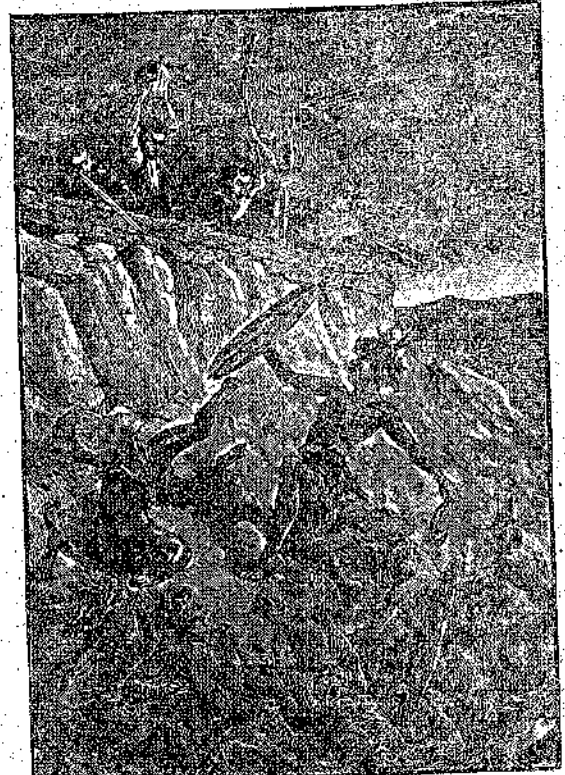
— Δεν θάρρήση λοιπόν κι' επειδή θά βοηθή τήν πορεία των πυρογών, σε λίγο θά έξάρουμε τούς σκοπούς των έχθρων μας. Στο άναμεταξύ αυτό, ο Έρνεστος πήγε να είδοπατήση τόν κ. Ζερμάττι, τάδελφια του και τόν γαύκληρο, κι' όλοι ανέβηκαν

στο βουναλάκι και τοποθετήθηκαν στο ύποστεγο τού πυροβολείου.
Η ώρα ήταν μια και κάτι. Και στήν αρχή τής καλήρροιας, οι πύργες προχωρούσαν σιγά-σιγά κατά μήκος τής ανατολικής ακτής. Έτσι έμειναν όσα μπορούσε πιά μακρότερα από τόν νησάκι, γιά να πορευθούν τή βήματα, που ήξεραν τώρα πιά ως πού έφθαναν και τή δύναμη είχαν.

— Και όμως, μού φαίνεται πως σεύγουν όριστικά, έλεγε ο Φραγκίσκος.
— Τότε καλό ταξίδι! φώναζε ο Τζάκ.
— Κι' ούτε να τούς ξεαναΐδουμε ποτέ, ούτε να μάζε γράφουν! έπροσθεσε ο Τζών Μπλάκ.
Άλλά κανένας δεν τολμούσε να πιστώση άκριβώς τήν ευτυχισμένη αυτή λύση. Άπέναντίας, ο φόβος τούς ήταν μήπως οι

έξη, δεν χωρούσε πιά άμφιβολία: ο στολισκος θά περνούσε τόν Άκρωτήρι και θά χανόταν.
Ο κ. Ζερμάττι κι' οι δική του δεν κατέβηκαν ούτε στιγμή από τόν βουναλάκι.
Α, τί χαρά, τί άνακούφιση ήταν, σε λίγο, δεν φαίνόταν πιά ούτε μια πύργα! Γιατί κι' ή τελευταία είχε εξαφανισθή.
Έπιτέλους, τόν νησι έλευθερωνόταν από τούς άγριανθρώπους... Οι δυό οικογένειες μπορούσαν να ξεαναγυρισούν στο Φελσεγκάιμ... Ός τόν έβρισκαν ίσως όπως τόν είχαν αφήσει, με μικρές μόνο κι' άσημαντες ζημιές... Και θά έξακολουθούσαν εκεί τήν ήσυχη ζωή τους, περιμένοντας τήν έπιστροφή τού Έι, σία και τόν έρχομό των άλλων μεταναστών... Τά βάσανά τούς είχαν τελειώσει. Και σε μια στιγμή τά έξασαν όλα.

— Πήμα στο Φελσεγκάιμ; φώναζε ο Τζάκ, άνυπόμονος να φύγη από τόν νησάκι.
— Ναι, ναι, άποκρίθηκαν ο Φραγκίσκος κι' ή Ντόλλ, με τήν ίδια κι' αυτοί άνυπομονήσια.
— Δεν περιμένουμε καλύτερα ως αύριο;... έπρότεινε ή Τζέννυ. Τι λες και σύ, άγαπητέ μου Φρίτς;
— Ό, τι θέλουν ο κ. Ουόλτων, ο πλοίαρχος κι' ο πατέρας μου, άποκρίθη ο Φρίτς, Μού φαίνεται όμως πως ή ιδέα τούς είναι να περάσωμε άκριβώς μια νύχτα στον Καρχαρία.
— Έννοείται! είπε ο κ. Ζερμάττι. Πρίν γυρίσωμε στο Φελσεγκάιμ, πρέπει να βεβαιωθείμε ότι πραγματικώς οι άγριοι δεν έχουν κανένα σκοπό να ξεαναγυρισούν...
— Τώρα πιά πήγαν στο διάβολο! φώναζε ο Τζάκ κι' όποιος πάει στο διάβολο, δεν ξεαναγυρίζεται. Δεν είν' έτσι, κολέ μου Μπλάκ;
— Ναι, ναι... Καμμία φορά όμως, ο διάβολος έχει πολλά ποδάρια! άποκρίθηκε ο γαύκληρος.
Τέλος πάντων, μ' όλη τήν έπιμονή τού Τζάκ, άπόφάσισαν νανάβαλουν τήν άναχώρησή τους γιά τάλλο πρωί. Και τόν γεύμα, τόν τελευταίο που θάκαναν στο νησάκι τού Καρχαρία, τούς μάζεφε όλος γύρω στο τραπέζι.
Ήταν φαιδρότατο, ευτυχισμένο. Κι' αφού προχώρησε άρκετά ή βραδυά, δεν συλλογίζταν άλλο καθέννας, παρά να πέση στον ύπνο.
Έίχαν βλέπτε τήν πεποίθηση, πως κι' ή νύχτα αυτή τής 29 προς τήν 30 τού Σεγάρη, θά περνούσε τόσο ήσυχή, όσο είχαν περάσει τόσες άλλες νύχτες στο Φελσεγκάιμ ή στο Φαλκενγόρστ.
(Έπειτα συνέχεια)

«Οι καραμπίνες δεν ήταν ίκανές να τούς άποκρούσουν...»

στολίδα. Ἀλλή, μὲ ἅλα τὰ μέλη τοῦ «Κόσμου τῆς Διαπλάσεως» καὶ μὲ ὄσους ἀπὸ τοῦ συντηρητοῦς θύμῃ.— τὸ Δαρσαϊκὸ Ἀγκυρῶνα, μὲ Ἀργοροδοκίτο. Δροσοσαλίδα, Ἀργίμι, Μελιθιθάρη.

Ἡ Διαπλάσι ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Πικροδόκην** (ὠραῖο τὸ γραμματικὸν σου βουτάκι φύλλο καὶ ἀγγελλία) μὰ μοπορῶσαι νὰ τὴ ζητήσῃς κ' ἀπὸ τὸν ἴδιον, γιὰ τὴν ἴσῃ χάρι του εἶναι νὰ τοῦ γράψῃς) **Νεγάιδα** τὸν Νεῖλον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. μπερὲ βιβλία καὶ ἀστράγῃς καὶ μεταφράσεις) Ἰδιότροπον (εὐχαριστῶς νὰ ἰδρώσῃς) ἀλλὰ διευθύσεις δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σοῦ στείλω).

Ἡρώα τῆς Κιουτάγχειας (σοῦ τὸ βουτάκι) **Ναρβῆν** (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ διδάκταρι ἀπὸ τὸ Λονδίον) Ἀργίμι (τὰ ἐνέκριν' ἰδ' ἔλλο, γιὰ τὰ τετραδάκια, εἶναι ἀδύνατον) Ἀεζήγον τῆς Φυλῆς (σοῦ ἔστειλα λοιπόν 4 τετραδάκια) Δουλοῦδι τῆς Καρδίτσας (νὰ τὰ γράψῃς ἔστειλα 14ον τόμον, σὺν Ἀφ. Γυμνασίουκαί) Ἐθελονῆν τὸν θάου (μ' ἀνε. δὲν εἶναι θέμα Ἀθῆναικῆς Ἐπιστολῆς, ἀλλὰ... ναπολιτάνῃς κ' ἐπερὶ νὰ ἐβῆ ἐκείν' ὁ κ. Φ., ποῦ εἶναι λίγα δύσκολο) Γίαν-νῃν Α. Παναβ. (ἀντιδράσεις θά ἔχτες βιβλία) ἀλλὰ σὲς νὰ ἐργάζεσθε μὲ φρόνησιν, αὐτὴ εἶναι ἡ συμβουλή μου, δὲν μοπορῶ νὰ γυρίσω ἐγὼ τὰ μυαλά σου κόσμου.) **Τιμημένο Φίλιππου** (εὐχαριστῶ πολύ γιὰ τὸ βουτάκι σου) **Ρίγγον Φοραῖον** (ἔστειλα ὑπέρχον) **Μυστηρὸν Ἰσπῆν** (ὅχι, ἐπὶ τοῦ μωλι-σώφου δὲν ἰδ' ἔρω) Ἐβλιδι τοῦ Ρήγγου (καὶ τί, ἴδιες μοπορεῖς νὰ γράψῃς καὶ διάφορες ὅπως σοῦ ἀρέσαι) Πα-τριζὸν Διαβόλακι (ὡ Ὄδηγός σου λέει ἐν ἐπύκει) Ροδοδάκτυλη Ἀθρηναῖα (κα-λὰ ταξίδι) Σιαριστινὸν Μενεξὸν

(ἔστειλα 2 δέματα λυσογράφου προ-πογευμένα δὲν ἔλαβα) **Πρίγγη** κατὰ τῆς Οὐαλλίας (ὠραῖο τὸ... ἔγγραφο) πε-ριμένω καὶ τὸ χορῶ). Φιλελευθερον (ὄχι, δὲν σέ ἔβλαψα) ναι, ἐπιτρέπεται, καὶ σοῦ καὶ τρεῖς) **Πετρακίω Ἀθρῶν** (δὲν ἔρω κ' ἐγὼ γιὰ ποῖο τραγῶδι τοῦ Χάινε ἐπρόκειτο, τὸ κομμάτι θά ἐκδοθῇ) **Ἀνδριανῆ Ἀναιή** (δὲν ἔ-ξοδῆσθαι ἀκόμη δὲν ἔρω, ἀλλὰ υποθέτω ὅτι θά εἶναι σὲ γλῶσσα μικτῇ) **Καλα-ματιανὸν Δουλοῦδι** (ὄχι, στὴ Σελίδα δὲν παρῖ μπερὲ ἄλλο μὲ τὸ βάλω στὴν Ἀλληλογραφία, ἂν ἔχῃ τόσο στο ἐρχό-μενο) κ. Γ. Διάκου (ἔστελα ἐκ-νού) **Γρηγόριον τὸν Ε'** (μὲ γείτ' ἐν-νέω στίχοι) **Γλιανωλάκη Ἀθρηναῖα** (ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστοῖ πολύ γιὰ τὰς γράσεις) **Δουλοῦδι τὸν Λογιστήν, Παιδὸς τοῦ Σερμανῶνος, Μαξὸς, Ἰ-δαῶδες, Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας, Γε-ώργιον Μεταξῶν, Κυωνῆ Ἀναμῶ-νην κτλ. κτλ.**

Δεσποινιτκόπουλο, Ψυχή, Οὐρά-νιν Θόλον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Κ. Λ. Μούρου, Γ. Φ. Ἀντωνιά-δην, Ἀλέξιον Ριζιώτην, Νύμφην τοῦ Καθαγῶνος, Κατεγγροῦδην, Πολιτισμένον Βάρβαρον, Δοξαγον, Καροθεραστὴν, Γ. Α. Πάλλην, Ἐννύ Πορτεν, Ἐκτεθεωτὴν τῆς Πατριδοῦ, Ἀκασον Φαίανα, Μη-νῶν Τσαγκαράκη** (ἔστειλα)

Εἰς τὰς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22αν Ἀύγουστου, θάπα-τίσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΑΔΙΑΠΛΑΣΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
Συγδορηταὶ παρακαλοῦνται νὰ ἐξηλῶσιν ἄμεσα τὴν νέαν τῶν διευθύνων εἰς τὸ Γραφεῖον μᾶς, ἀποστέλλοντες καὶ ἰδίως δια τὴν ἐπικόσων τῆς νέας ταίνης. Ἄλλως δὲν εὐδυνόμεθα διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων τῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ ἰεροῦ Διαγωνισμοῦ ἁ-σοῦν. Αἱ λύσεις δέονται μέχρι τῆς 28 Ὀκτωβρίου ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν προθε-σμίαν ταύτης ἐπ' ὅσον δὲν θά ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν ἀρρη-γορευμένων φυλλαδίων.

579. Δεξίγρηφος

Νότα ἀπὸ τὴ μουσικὴ. Με νησι τοῦ Αἰγαίου ἐνόησις Κε' ἐνα γέννημ' ἀπ' τῆ γῆ, Χρήσιμα γιὰ κουλουρέκια Πού τρελλαινόντα τὰ παιδάκια, Φανερώνας.

*Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Καρουθεραστοῦ

580. Σουλὰβογρηφος

*Ἀπ' τρεῖς φθόγγους μουσικῆς Πῆτε μου σέ, ὡ λυταί, Ποιά λίγην ἐρωποαίτη Μεγάλην ἀποτελεῖται;

*Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

581. Ἐνέγγρα

Παροκτόνα, ἐρωτῶ Καὶ ὄξυτονο, ἀπαντῶν

*Ἐστὴν ἀπὸ Γεωργ. Π. Βασιλειῶν

582. Περαιὶς

- + = Φωνήν
- * = Π ὄνασι
- ** = Τισάν
- *** = Βασ. τ. Ἀρ.
- **** = Ἀρχ. Βασιλ.
- ***** = Νῆσος Κυκλ.

Καθῆτως ὁπωροφὸν δὲνδρον.

*Ἐστὴν ἀπὸ Ἄννας Θ. Μαρβαβ

583. Κρυπτογραφικόν

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = Πόλις, ἐφευρετής
- 2 9 7 3 = Ἀθῆνας.
- 3 2 8 9 0 = Παταμός.
- 4 3 6 6 7 3 = Κράτος τῆς Ἑσρ.
- 5 9 2 9 0 = Χοροατισμός.
- 6 2 1 9 0 = Ὑψωμα.
- 7 2 7 0 = Φανόμενον.
- 8 3 9 0 = Ἰερὸν.
- 9 1 7 0 = Ἐπικίνδυνον.
- 0 1 2 7 4 9 0 = Ράμη.

*Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἰουλιου Ὀδρανῶ

584-588. Μαριζὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἕνος γράμματος ἐξί-σσης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν καὶ ἑξῆς, νὰ σχηματισθῶσι μετὰ ἢ ἄνευ ἀναγραμ-μισμού, ἄλλαι τὸσαι λέξεις:

Σαν ς, πρῶτα, ἰσχος, Νάφος, σὺν. *Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Ἀνθισμέν. Ἀναξέως

589. Ποικιλὴ Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεστῆς ἀποστούν ἕθνη καὶ ποιήτην.

1, Γυνὴ τῆς Γραφῆς. 2, Ἀρχαῖος ρήτωρ. 3, Ρῆμα. 4, Ἀρχ. βασιλεὺς. 5, Πρῶτον ἐνθρονον. *Ἐστ. ἀπὸ τοῦ Ἀσκέου τῆς Ἐλευθερ.

590-592. Λογοπαίγνια

- 1.— Ποία ἑλλην. πόλις εἶναι ψηλὸν κτίριον;
- 2.— Ποίος ἀρχ. ἐπιστήμων σοῦ λέγει ὅτι κρατερεῖ ἕνα ζῶον;
- 3.— Π. β. ἀνθ. ὡπείνον ὅσπου εἶναι ποιητής;

*Ἐστ. ἀπὸ τοῦ Καλαματιανῶ Δουλοῦδι

593. Ἐλλειπσομόφωνον

ο - ιο - ε - αιω - εα - ει

*Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Βασίλειου Ἀθάμα

594. Γρίφος

$$\frac{1}{2} + \frac{1}{βαβ}$$

*Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἰππολύτου

Διὰ τοῦς Γαλλομαθεῖς

595. Sans Consonnes

*a - *a**ie - e* - *a**e*

*Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἀγχιλὸ

596. Charade

Mon premier, une saison avec son article. Mon second, un oiseau de basse - cour. Mon entier, ville d' Angletorre bien connue.

*Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Παπαροῦνας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φθῆ. 24

355. Πριάνθρος («αρ. Ἄνθρος.» — 356. Νίφρις - Σόρος — 357. Φύλος - Ὑνος. — 358. Τιμῆ - μὴτη, 360. Φ

$$\frac{360 - 364}{10KH\Xi} = \frac{360 - 364}{\text{IOT}} = \frac{360 - 364}{\text{IQANNS}} = \frac{360 - 364}{\text{OI}} = \frac{360 - 364}{\text{POK}} = \frac{360 - 364}{\text{BNH}}$$

Διὰ τοῦ ΣΧ: σφαδὸν, σχημῆ, μιχίος, Ισχύς,

ὁ γινός. — 365. 8x5=73+134-6= 3-366. ΓΝΘ - ΣΤΝ (γνῶσι σαῦτον.)

A - EO - AIO (Πᾶν μέτρον ἔσσεται.)

[ΓΑλῆνος, ΝΕδά, ΘΟλος, ΣΑπρῶ, Τίρου, ΝΟΥμάκ.] — 367. Κίρικα κοράκου μάτι δὲ θράξει. — 368. Ἄρ- χηθὸν μᾶθον ἄνευ ἐπιστήσης. — 369

Le silence. — 370. Fais le bien, fuis le mal.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πλεὺ λέξεις με ἀπὸ 8 στοιχεῖα ἑρ. 8 (δὲ ἑλάχιστος θεός) Πᾶσαν σοῦ 10 λέξ. 20 λέξ. ἢ λέξ. με πλεον θα ποικίλα λέξ. 30 καὶ με κεφαλαία λέξ. 40 Ὁ κωικιστὸς στίχος δε. 1

[ΚΑ - 438]

Τελλὴ χοροστῆρια, Ἐκῆμα λάθο; Δέχεται ἀλληλογραφία; Ἀπάντησέ μου. — Δουλοῦδι τῆς Καρδίτσας.

[ΚΑ - 434]

Ἀποστέλλον, Μουάρε, Γιά νὰ μὲ βρήτερω στήσι τὴν Χάνουσι, Κρῆ- μα τὰ ἔσοδα, γιὰτ... ἀποτύχη.

*Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἰουλιου Ὀδρανῶ

Ἑλληνικὸ Ὄσρανῆ, γιὰ κολακευτικὸς λό- γους εὐχαριστῶ. *Ἐστειλα. Περιμένω δικὸ σου γράμμα.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἰουλιου Ὀδρανῶ

Καπετῆν Καουδῆ, δέχομαι καὶ ἄλ- λοχρηγραφίαν, στέλταε διεθυσίν σας. — **Καπετῆν Πουλάκας**

[ΚΑ - 437]

Νηλὶ Ἑθνικῆ Ἀναιη, Γλινα Ἐλ- λιάς, δέχομαι πρώτην μέσον Δια- πλάσεως. — **Τρωλοδύτης**

[ΚΑ - 435]

Κατακτητῆ, σὲ ἀνεκάλυξ' κρατῶ τὰ γρήμματά σου. — **Τρωλοδύτης**

[ΚΑ - 439]

Ἑλληνικὴ Δόχη, εἶσαι ὁ Ἀνδρέας Ἐπατ... — **Τρωλοδύτης**

[ΚΑ - 440]

Ἀκτις, εἶσαι ἡ Ἄννα Μεταξῶ. — **Τρω- λοδύτης**, εἶσαι ἡ Ἄννα Μεταξῶ. — **Τρω- λοδύτης**, εἶσαι ἡ Ἄννα Μεταξῶ. — **Τρω- λοδύτης**, εἶσαι ἡ Ἄννα Μεταξῶ.

I. ΚΑ' 441

Παροβῆτη, εὐχαριστῶς δέχομαι καὶ περιμένω. **ΡΕΙΚΙ**

[ΚΑ - 442]

Ἀχιτὸ δὲ γεννητῆ, ἂν μοπορεῖς ἀπέδει- ξέ μου τὸ λάθος. **ΡΕΙΚΙ**

[ΚΑ - 443]

Πρωτομπαίγων στοῦ Διαπλασιασμοῦ χαίρετὸ πάντα. — **Φλοίσβος**

[ΚΑ - 444]

Μπαίνοντες γιὰ πρώτη φορά στοῦ Διαπλασιασμοῦ χαίρετὸ ἄλλοις καὶ ἄλλοις.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἰουλιου Ὀδρανῶ

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΣ

[ΚΑ - 445]

Διαπλάσιοῦλα, Διαπλάσιοῦλες, δοσε ἀπὸ σὰς νομίζετε ὅτι ἀξίζετε, ἂς μὲ βοήθη. Βραβαῖον ἐτησίᾳ σὺνδρομῇ Δια- πλάσεως.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἰουλιου Ὀδρανῶ

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΣ

[ΚΑ - 446]

Διαβολοῦκαδο, πολὺ μὰς σκίπτες. Ἡ σιωπὴ τῆς πρὸς ἀπάντησιν σου. Ἐνθώσεσι Ἀράμη λοιπόν...

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἰουλιου Ὀδρανῶ

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΣ

[ΚΑ - 447]

Ἀκρυποτιστὸς Νεότης. Διετράδον ἐστειλά περιμένω δικὸν σα. Τὰ τὴν ἀργιόποιαν, σὺν νύμφην.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἰουλιου Ὀδρανῶ

ΛΟΡΕΤΤΑ

[ΚΑ - 448]

Ἀήτηντο Ἐξοανάκι, δέχομαι καὶ ἀπεριμένο γράμμα σου μέσον Διαπλά- σεως. — **Δοξαομένος Στρατηλάτης**

[ΚΑ - 449]

Παπαδιακῆ Ἀνήτ, περνάται εὐ- χάριστο κολοκαίρι, μ... δέχεται Μ.Μ.: Ἀπαντήσατε. — **Σπίξ**

[ΚΑ - 450]

Διαπλάσιοῦλα, ἰδρῶ μὲν **Σύλλογον Ἰδιοτρόπων**... Ὅστις θέλει νὰ γίνῃ μέλλοι ἔγραψέ εἰς τὸν Ἰδιοτρό- πον ρε. Ἀθῆνας. — **Διανταξίη, Πυγολαμπὴ, Φιλόρημα**, ζητοῦμαι ὑπο- στήριξιν σα. — **Οἱ ἀρχαῖοι: Ἰδιοτρο- πος, Καπετῆν Διπανάς, Καπε- τῆν Καουδῆς**

[ΚΑ - 451]

Ο ποισι μου ἐξητήσαν Μ.Μ. ἂς στεί- λων τ. σοῖ. Ἰδιοτροπία - Διαπλάσι- οῦλα, γράψθη εἰς τὸν Ἰδιοτροπον «Σύλλογον Ἰδιοτρόπων»...

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἰουλιου Ὀδρανῶ

Ἰδιοτροπος

[ΚΑ - 452]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Μικρὰ Μυστικὰ. Βραβαῖον Τόμος Α' Περιόδου. Προσβολία διημερῶ. Ἀ- πευθύνοντες: Κ. Γουτας, Soliman Pacha I, Heliopolis [Egypte]. **Διαβολοῦκα τῆς Ἡλιουπόλεως**

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἰουλιου Ὀδρανῶ

ΤΟΜΟΙ

Τῆς Α' Περιόδου (1879 - 1895)

ἀπὸ τοῦς ἐκδοθέντας 24 τόμοις ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ε- ἕξ ἐπὶ τὰς 50ς, 70ς, 120ς, 140ς, 180ς, 190ς, καὶ 200ς Ἐκαστος τόμος δεσφ. 5, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποσταλλόμενος δεσφ. δ, 30 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δε. δ, 20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894 - 1920) ὑπάρχουν ἅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό- μοι, 27 ἐν ὄλῳ. — Ἐκαστος τόμος δεσφος δε. 15 καὶ ραμμένους δε. 18. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσδετὰ εἰς τὰς ἄνω τι- μάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ δεσφος καὶ δε. 1.50 ὁ ραμ- μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δε. 3. — εἴτε ἀσφατος εἴτε ραμμένους